

La copa de Núñez

Un gol d'Alexanko en la final de la Copa del Rei de futbol ha possibilitat que el Barça jugue l'any que ve la Recopa d'Europa. I sobretot que Núñez allargasse el seu regnat al club.

Toni Mollà

En el minut 61 de joc, el basc Alexanko, defensa lliure i capità del Barcelona, salvava la temporada més negra del club. Fou un gol que valgué una copa, la Copa del Rei; però fou un gol, sobretot, que salvà Núñez, el senyor president blau-grana, d'una eixida del club més que segura. El fet d'haver perdut davant la Real Societat hauria deixat el Barça, per primera vegada en la seua història, sense competicions europees en l'any vinent, la qual cosa hauria significat, a més, una grandíssima pèrdua econòmica. La tristíssima campanya de la lliga no solament allunya l'equip de la pròxima competició de la Copa de la UEFA, sinó que, cas de no produir-se un canvi substancial de joc i de gols, el podia comprometre en les dues places de promoció de descens a la segona divisió. Eliminat, també, de l'actual Copa de la UEFA, aquesta temporada el Barcelona, que no guanyava cap títol des que es féu amb la devaluada Copa de la Lliga el 85-86, només podia justificar-se davant l'afició amb un triümf en aquesta final de Copa.

Els pobríssims resultats esportius d'enguany, la crisi interna de l'entitat, el fitxatge de Schuster pel Madrid, l'organització d'una oposició al nunyisme i les eixides de to d'aquest personatge que encapçala la directiva del Barcelona, havien revestit el partit d'un significat especial.

Fou la nit del 30 de març. A Madrid, a l'estadi Santiago Bernabeu, l'escenari i el símbol franquista i centralista més característics de la nòmina esportiva dels clubs de l'estat. I curiosament, els equips que s'hi enfrontaven eren els dos clubs de més poques ressonàncies franquistes o centralistes. De fet, si el Barça ha estat més que un club, la Real Societat de Sant Sebastià és un bon emblema de compromís cívic amb el projecte nacional basc. Dues maneres, això sí, d'entendre l'esport. El Barça a colp de talonari, la Real com a fàbrica de figures.

El partit, futbolísticament parlant, fou dels que cal oblidar. La mateixa

encarnació de l'antifutbol, del joc porregós dels més conservadors. De fet ja és gros que una final de Copa, on no serveix l'empat, es plantege, per banda de tots dos entrenadors, al contrari. La sort, però, s'havia aliat amb Núñez i amb Luis Aragonés, tècnic del Barcelona, i feia, tal com aquest darrer declarava després de l'encontre, que es salvaren molts interessos del club amb la victòria. La pèrdua de la final hauria repercutit, també, en una devaluació del mateix entrenador barcelonista i dels membres de la plantilla, alguns dels quals haurien vist perillar la seua

continuïtat en l'entitat de cara a la temporada següent.

Jordi Pujol, Pasqual Maragall, la Generalitat, l'ajuntament, tothom hi era present. La llotja presidencial era a rebotar de pes polític. Tothom a la vora de la Corona, tant si es guanyava com si es perdia. I a la vora de Núñez, per si es guanyava. Si es perdia, cadascú ja faria la seua. A les graderies, sense protocol ni permisos, només senyeres i ikurrines.

La Diputació Foral de Guipúscoa havia passat el dia preparant la recepció oficial delsampions bascos. I la plaça d'Alderdi-Eder de Sant Sebastià era el punt de festeig popular del triümf. El gol d'Alexanko canvià la marxa de les coses. Féu que el Barcelona s'emportara aquesta edició de la Copa del Rei, que l'any que ve l'equip català dispute la Recopa d'Europa i que el senyor Núñez allargasse el seu procés agònic com a president. El gol del capità Alexanko fou el seu millor baló d'oxigen. □

L'oportunitat d'un gol rellança el Barça.